

EENIGE ONTMOETINGEN MET VOGELS IN 1918.

E vele verwilderde rhododendrons waren al lang uitgebloeid en een enkele late kers was nog niet rijp, toen we bij de alom bekende Marie logeerden, die haar knusse hotelletje nog in Zeeuwsch costuum beheert. Het ligt aan 't einde der oude beukelaan, die als hoofdweg door de Wouwsche Plantage loopt en een veelbelovenden kijk op de zeer afwisselende sparrengroepen aan weerszijden van dien weg geeft. De Plantage, een tiental jaren geleden in *D. L. N.* uitvoerig beschreven, heeft een rijke afwisseling van loofhout en weergalmde dat voorjaar van 't hinneken der groene spechten. Vergeefs werd voortdurend geprobeerd er een te naderen, ze bleven echter onzichtbaar, totdat toevallig bleek, dat niet zoozeer de ouden, als wel de jongen de veroorzakers van het vroolijk voorjaarsgeroep waren. Ons gezelschap had nl. eenige minuten rustig op een plek gezeten zonder te praten, toen het geluid van zeer nabij kwam en na eenig zoeken bleek de pas uitgevlogen jonge vogel eenige meters van den grond af plat tegen een dennestam aan te zitten, van waaraf hij met luider stem, zeker wel een kwartier ver te hooren, om voedsel riep. Op een lateren tocht bleek weer hoe krachtig zoo'n jong roept. Door zijn geschreeuw bemerkten we het nestgat in een ouden beuk en stelden ons vol verwachting achter dikke stammen verdekt op. Mama naderde echter niet en had ons zeker in de gaten. Een loopgraaf onder neerhangende sparretakken bleek daarom een beter bergplaats voor ons te zijn, althans de moeder kwam weldra aanvliegen, de koppen der jongen kwamen voor 't gat en werden van uit den krop op sluwe manier volgestopt. Een kar met paard bleek voor den ouden vogel niet zoo verdacht als wij voetgangers, tenminste zij retireerde eenvoudig naar den achterkant van den stam en vloog niet weg, de koppen verdwenen voor 't gat en niemand zou denken, dat er zooveel hongerige magen zoo dichtbij waren. Ik weet niet of 't bekend is, dat ten Zuiden van de Wouwsche Plantage de kapmeeuwen het Zwarte Ven als broedplaats gekozen hebben. Boven dit ven krijschten de meeuwen gelijk de sterntjes op De Beer. Dit ven is zeer ondiep en er kon door de vele scheeren niet op geroeid worden. De vogels nestelen dus vrij ongestoord. Dit nestelen is maar een vermoeden, daar er geen nest te naderen viel, echter maak ik daaruit op, dat het een *kolonie* was, omdat de vogel steeds uit het Westen met buit kwam en omdat allen op fuutennestachtige riethoopjes neerstreken zoodra wij onzichtbaar werden.

Ongeveer in denzelfden voorjaarstijd sloop ik op het eiland De Beer tegenover Hoek van Holland op een morgen voetje voor voetje door de kamerhooge vlierstruiken, vond interessante nesten en roestplaatsen, maar kon ook een stoeiend koekoekenpaar bespieden, welk stoeien eindigde met een aardig minnespel onder 't uitstooten der grappigste geluiden. Op een open plek verraste ik een fasantenhen met kuikens. Inplaats van direct het hazenpad te kiezen, liep de moeder in een kleinen kring steeds om me heen tot alle kleintjes een goed heenkomen gevonden hadden, waarna ze pas zelf verdween. In den voorzomer trof het mij ook, hoe betrekkelijk weinig schuw de weidevogels in de buurt van 's Graveland waren. Per fiets zou ik me voegen bij eenige Rotterdammers die het Naardermeer zouden bezoeken. Een wulp verkende den omtrek, gezeten op den top van een eikje, geen tien Meter van den weg af. Maar een heel aardige ontmoeting had ik op den weg langs de vaart ten Westen van 's Graveland. Een paar tureluurs in 't weiland aan den overkant der vaart konden hun nieuwsgierigheid niet beteugelen, naderden allengs half biddende mijn oever, zoodat ook ik nieuwsgierig afstapte. Was het mijn bijzonder licht zomerpak dat hen aantrok, ik weet het niet, maar in ieder geval zij zetten zich op $\pm$ 2 M. van mij af op den weg neer en we konden allen ons hart aan elkaar ophalen. Een naderende wandelaar maakte een eind aan de idylle. In Augustus trok ons het land, waar men absoluut geen distributie kende, waar te oud brood was en waar men drie vleezen en 6 eieren per dag gaf, een dorp dat ik niet noemen wil in een troosteloze omgeving van roggelanden en waar in 't voorjaar een leeuwerik

op het dak inplaats van in 't bouwland zat te zingen. Ten Noorden van dat dorp ligt de heerlijke Peel met zijn zeldzame goudplevieren en ten Zuid-Westen ervan beginnen al gauw de dalen der beeken die in de Maas uitloopen. De overgangen zijn dan ook sterk en plotseling is men van de onafzienbare vlakten in Harzachtige landschappen overgeplaatst. Een vijf K. M. ten Oosten van Roggel ligt de hoeve St. Elisabeth en daar begint een uiterst schilderachtig dichtbegroeid dal, waarin stokoude watermolens en beekoevers, soms een huis hoog boven het beekniveau. Ziet men soms in enkele streken van ons land wel eens een ijsvogel, hier waren ze bijna zoo talrijk als zwaluwen en het curieuze van 't geval was, dat men er bovenop keek, zoodat de prachtige kleuren in de zon geen oogenblik haast uit het oog verdwenen. Een tweede ontmoeting met een zeer tammem vogel had ik in November, toen ik »met den hengel in de hand« langs een meertje op IJselmonde liep. Op ongeveer 2 meter voor me zat op een paaltje, dat een paar centimeter onder water bleef, onbewegelijk een waterral. We hadden weer alle gelegenheid elkaars moois te bezien. De vorm van den snavel en de fraaie strepen, even achter onder de vleugels uitkomende, lieten geen twijfel over. Ik maakte geen buitensporige bewegingen, zooals een hengelaar betaamt, de hengel ging over den vogel heen en na ongeveer tien pas vloog hij pas weg. Van waar die weinige schuwheid. Zou hij zich door zijn onbewegelijkheid onopgemerkt wanen?

In December een treurige ontmoeting met vogels. Dien dag veel trekkende ganzen, wolken van kieviten en spreeuwen, zoodat de witte excrementen soms in 't water kletterden. Nu schijnt er veel naar 't Zuiden getelegrafeerd te worden, tenminste de stevige telegraafpalen even voorbij station Barendrecht torschen een 30 à 40 draden. Deze schijnen als een net te werken, want een heel groote zwerm kieviten vloog er bij een evolutie tegen aan en 52 stuks konden niet meer opvliegen. Het was een ellendig gezicht hoe er soms nog een wegliep, die totaal een vleugel miste en inplaats van ze gauw uit hun lijden te verlossen, stuurden de boeren er hun bonden op af. Ik dacht niet dat telegraafdraden even noodlottig als een Brandaris in 't klein zouden werken, en het blijkt, dat, hoezeer 't vormen van een vlucht tegenover een sperwer nuttig moge werken, hieraan toch ook weer groote nadeelen verbonden zijn.

Rotterdam.

J. SNOEP.

STRANDLEVEN.

ET is een heerlijke frissche, gezonde, maar strengkoude Februaridag. Een dag van sneeuw en ijs, toch ook van zon en licht; een strakblauwe hemel met koele zuiveringslucht. Hoe heerlijk nu te ademen; als met verrukkelijke genotteugen vloeit de koude stroom door neus en keel heel diep in de borst; dan telkens weer opnieuw een frissche, volle dronk.

Voor al op den hoogen, steenen dijk is 't heerlijk nu. Diep beneden ligt de groote zee, kalm, vlak en zonder machtsvertoon, maar vol van klein, heel zacht bewegen. Slechts aan den verre horizon is 't rimpelig gegolf vergaan in ongestoorde rust, daar slechts ziet 't oog een effen, stille baan. Schuchter heft zoo hier en daar een bakenton het toegespitste hoofd. Daarachter dan een smalle streep van feller werkend schuim, die ons verraadt de ongeziene, sterke kracht.

Beneden en naast me de breede, forsche wering, een hellend vlak van donkerblauwe, hobbelige, harde steen, bezet met palen, lang, gelijk, toch vol verschil, die rijen zich in ordelijk, haast eindeloos gelid. Dan hier en daar een dam in zee, een hechte klomp van steen en hout, met warme kleur van bruin en zwart, met grillig wier, met kleinen plas van ijs geworden nat, met bruin en geel, zoo vrij van vorm en lijn, zoo schoon van kleur en tint.